

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Dariusz Śliwiński

Piotr Gerke

3 Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

4 przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Tomasza Jasińskiego

5 po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2020 r.

sprawy **K. L.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

6 od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 8 października 2019 r., sygn. akt VIII K 112/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt IV podwyższa wymiar kary za przestępstwo z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk do 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

- w pkt VI w miejsce połączonych kar, łączy karę pozbawienia wolności z pkt I zaskarżonego wyroku oraz orzeczoną powyżej karę pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

- w pkt V orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,

- uchyla pkt VII,

- w miejsce pkt X na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w pkt V środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 11 października 2018r.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. S. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

4. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 400 zł.

Piotr Gerke Hanna Bartkowiak Dariusz Śliwiński

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 26/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z 8 października 2019 roku, sygn. akt VIII K 112/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – oskarżyciel subsydiarny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<u>Zarzut z apelacji prokuratora - rażąca niewspółmierność kary polegająca na wymierzeniu oskarżonemu za przestępstwo z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk kary 2 lat pozbawienia wolności, a w konsekwencji orzeczenia kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności oraz rażąca niewspółmierność środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio z niezasadnym wyłączeniem pojazdów kategorii T</u>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut okazał się zasadny.</p> <p>Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że z rażąco niewspółmiernością kary, mamy do czynienia wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karą dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6/33).</p> <p><i>Absolutnie słusznie apelujący oskarżyciel publiczny zauważył, że okoliczności czynu, a w szczególności umyślność w naruszeniach zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym (w tym wysokie stężenie alkoholu w jego organizmie), jak również tragiczny skutek wypadku drogowego, za którego zaistnienie w pełni odpowiada oskarżony, że te okoliczności wyznaczają wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu K. L. oraz jego winy. Oskarżony jest człowiekiem dorosłym,</i></p>	

mającym pełną możliwość wyboru zachowania zgodnego z prawem. Mimo to prowadził pojazd mechaniczny typu bus, przewożąc dwóch pasażerów, mając świadomość wcześniejszego spożycia alkoholu tego dnia, także prędkość prowadzonego pojazdu była niebezpieczna, tj. niedostosowana do warunków drogowych (nierówna wyboista nawierzchnia gruntowa). Przyznać trzeba, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia wskazywał zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające. Prawdłowo następnie skonstatował, że wysoki był zarówno stopień winy jak i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Pomimo tego Sąd ten nie dał należytego wyrazu wszystkim tym okolicznościom zdarzenia w wymiarze orzeczonej w stosunku do K. L.kary. Zbyt dużą uwagę Sąd Rejonowy przywiązywał do faktu, że do dnia feralnego zdarzenia oskarżony nie dopuścił się popełnienia żadnego przestępstwa, prowadził ustabilizowany tryb życia, ciesząc się bardzo dobrą opinią w miejscu zamieszkania, że był strażakiem w OSP i udzielał się społecznie. Generalnie nie negując wskazanych w uzasadnieniu okoliczności korzystnych dla podsądnego, poza tym, że przyznanie się oskarżonego nie było pełne gdyż utrzymywał niezgodnie z prawdą, że przyczyna utraty panowania nad pojazdem

było zaciągnięcie hamulca ręcznego przez pasażera R. M., Sąd Okręgowy za skarżącym prokuratorem stwierdził jednak, że orzeczona za wypadek komunikacyjny kara nie oddaje tego, że oskarżony w sposób umyślny naruszył istotne, wręcz elementarne zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a jego skutek był najtragiczniejszy z możliwych – śmierć młodego człowieka Ł. S.. Wymiar kary za czyn zakwalifikowany z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk musi zatem wyraźnie dawać do zrozumienia, tak sprawcy, jak i opinii publicznej, że tego rodzaju zachowania są traktowane przez wymiar sprawiedliwości z całą surowością i wymagają przykładowego ukarania. W związku z tym tak łagodna kara – 2 lata pozbawienia wolności za przestępstwo zagrożone sankcją od 2 lat do 12 lat pozbawienia wolności musiałaby zostać poczytana za przejaw nieuzasadnionej pobłażliwości dla sprawcy tak poważnego przestępstwa.

Zatrzymując się jeszcze na przedstawionych przez Sąd Rejonowy okolicznościach łagodzących należało stwierdzić, że wyrażenie skruchy i przeproszenie rodziny ofiary wypadku nie stanowiły okoliczności tak doniosłych, by uzasadniały wymierzenie oskarżonemu kary w najniższym ustawowym wymiarze. Samo zadeklarowanie skruchy i przeprosiny podczas rozprawy w żaden sposób

nie przystają natomiast do rozmiaru i nieodwracalności następstw wypadku, który spowodował oskarżony. Nawet jeśli zachowania te były szczerze i nieobliczone wyłącznie na poprawę sytuacji procesowej, to nie wymagały od oskarżonego szczególnego wysiłku. Co więcej – poczytanie wspomnianej okoliczności za istotną okoliczność łagodzącą sugerowałoby, że typowym zachowaniem sprawcy tragicznego wypadku drogowego jest postawa całkowicie obojętna wobec ofiar i brak jakiegokolwiek skruchy i przeprosin. Z zebranych w sprawie dowodów nie wynika zarazem, by oskarżony przejawiał szczególne zainteresowanie losem rodziny tragicznie zmarłego, czy też starał się udzielić im pomocy w zaistniałej sytuacji życiowej. Warto jeszcze zwrócić uwagę na zachowanie oskarżonego bezpośrednio po wypadku, które wynika z okoliczności ustalonych przez Sąd niższej instancji. Oskarżony przybyłym na miejsce zdarzenia osobom podawał fałszywe informacje co do osoby kierującego V. (...), próbował też zbudować fikcyjne alibi, swoją postawą nie ułatwiał też prowadzenia procesu, a dla zweryfikowania linii obrony konieczne okazały się specjalistyczne opinie z różnych dziedzin (np. genetyka, daktyloskopia, rekonstrukcja wypadku drogowego). Ta ostatnio wskazana grupa okoliczności nie była poczytywana na

niekorzyść sprawcy, gdyż byłoby to sprzeczne z zasadami procesu karnego w RP, lecz uznana za brak znaczących elementów korzystnych, które należałoby uwypuklić w wymiarze kary. Zdaniem Sądu II instancji kara adekwatną dla sprawcy i oddającą cały bagaż społecznej szkodliwości jego postępków oraz pełne zawinienie będzie kara 5 lat pozbawienia wolności. Kara w niższym wymiarze nie spełniłaby natomiast swych celów wobec oskarżonego.

Do tej kary jako kary łącznej należało też sprowadzić kary jednostkowe: 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 178a § 1 kk oraz omówioną wyżej karę 5 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk. Zasady łączenia tych i zastosowanie pełnej absorpcji przy kształtowaniu kary łącznej pozostawały bez zmian w stosunku do rozstrzygnięcia Sądu I instancji. W tym zakresie nie zostały zresztą sformułowane zarzuty prokuratorskiej apelacji na niekorzyść podsądnego.

Drugi element zarzutu rażącej niewspółmierności z apelacji oskarżyciela publicznego dotyczył środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i zasługiwał w całości na uwzględnienie. Sąd Okręgowy w pełni podzielił argumentację skarżącego, że orzeczony środek karny powinien bez wyjątku obejmować wszelkiego

rodzaju pojazdy mechaniczne dożywotnio na powołanej w zaskarżonym wyroku podstawie prawnej, tj. art. 42 § 3 kk. Należy podkreślić, że „Ratio legis środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega na tym, by osoby nieprzestrzegające zasad bezpieczeństwa ruchu z braku wyobraźni, czy też poczucia odpowiedzialności, były z ruchu tego wyłączone, przy czym zachodzi zależność tego rodzaju, że im większe jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez taką osobę, tym dłuższy winien być okres obowiązywania środka karnego. Jest to bowiem najskuteczniejszy sposób wzmożenia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, tudzież przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym w tej mierze regułom” (wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 29 października 2015 r., II Ka 387/15, LEX nr 1917507). Ma zatem racje prokurator, że oskarżony jako kierowca pojazdu mechanicznego, w dniu 11 października 2018 r. dał wyraz swej skrajnej nieodpowiedzialności, skutkującej tragedią. Nieprzekonująco zatem wypadły twierdzenia Sądu Rejonowego, że jako kierujący pojazdami z kategorii T

(ciągniki i maszyny rolnicze) oskarżony nie zagraża w przyszłości bezpieczeństwu na drodze. Przeciwnie, te wysokogabarytowe pojazdy wymagają dużych umiejętności od kierowcy, a przede wszystkim ostrożności i trzeźwości kierowcy. Oskarżony w żadnym razie nie daje gwarancji, że warunków tych dochowa mając prawo jazdy kat. T. Nie przekonuje przy tym argument Sądu Rejonowego, że oskarżonemu należało pozostawić uprawnienie do kierowania ciągnikami i maszynami rolniczymi gdyż ma on gospodarstwo rolne. Oczywiście brak prawa do kierowania pojazdami mechanicznymi skomplikuje zarobkowanie podsądnemu, ale go nie uniemożliwi. Oskarżony będzie musiał bowiem korzystać z usług osób z uprawnieniami do kierowania pojazdami mechanicznymi przy tych pracach rolnych jakie będą tego wymagały. Poza tym już z akt sprawy wynika, że oprócz oskarżonego gospodarstwem zajmowały się inne osoby (rodzice, brat – wyjaśnienia oskarżonego, k. 414).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk kary 6 lat pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

wszelkich pojazdów mechanicznych bez wyłączenia pojazdów kategorii T.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Mając na uwadze zasadność podniesionego zarzutu i przytoczoną wyżej argumentację konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku w kierunku zgłoszonym w apelacji oskarżyciela publicznego, tj. wyraźne zaostrenie wymiaru kary pozbawienia wolności za występki z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i ukształtowanie surowszej kary łącznej pozbawienia wolności, ale o 1 rok niższej niż wnioskowana w apelacji prokuratora. W pełni zasadny był zaś wniosek o zaostrenie oskarżonemu środka karnego za w/wym przestępstwo z art. 42 § 3 kk i objęcie dożywotnim zakazem prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w tym też pojazdów kategorii T.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego - rażąca niewspółmierność środka karnego z pkt V i VII zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut określony treścią art. 438 pkt 4 kpk jest zarzutem z kategorii ocen i zasługuje na uwzględnienie tylko wówczas, gdy wykaże się, że sąd orzekający		

pomiął istotne okoliczności mające wpływ na wymiar kary, bądź tym okolicznościom nie nadał właściwego znaczenia i w konsekwencji wymierzył karę niewspółmierną w stopniu rażącym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 stycznia 2018 r., II AKa 401/17, Legalis nr 1720194).

Sąd odwoławczy biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności omówione powyżej pod pkt 3.1. nie miał najmniejszych wątpliwości, że K. L. powinien zostać dożywotnio wykluczony z możliwości uczestniczenia w ruchu drogowym jako kierowca pojazdów mechanicznych. Nie zachodziły w jego przypadku żadne wyjątkowe okoliczności, które uzasadniałyby odstępianie od reguły określonej w art. 42 § 3 kk i wymierzenie wnioskowanego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 8 lat, z wyłączeniem jeszcze pojazdów kategorii T. Takich kwalifikowanych, niezwykłych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego jako kierowcy, apelujący obrońca nie przedstawił. Nie dziwi to Sądu Okręgowego gdyż w tym przypadku takie nie wystąpiły. Skarżący przypominał zalety oskarżonego jako społecznika, człowieka pracowitego i czulego na ludzką krzywdę. Pomijając w tym miejscu najważniejszą kwestię, iż te okoliczności nie miały istotnego znaczenia dla oceny oskarżonego jako kierowcy, co jest priorytetowe przy określaniu środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych art. 42 kk, zachowanie oskarżonego w dniu zdarzenia nie potwierdzało tak pozytywnych cech jego charakteru. Po wypadku oddalił

się przecież chwilowo do lasu, nie interesując ofiarą, a nawet próbował rzucić winę na tegoż pasażera, którego wskazywał jako chwilowego kierowcę busa. Te elementy działań K. L. nie stawiają go w korzystnym świetle, o czym apelujący idealizując sprawcę wypadku, zwyczajnie zapominał. Apelujący obrońca przywołał też we wniesionym środku odwoławczym judykat tutejszego Sądu w sprawie o sygn. IV Ka 443/19 dotyczący wymiaru środka karnego dla sprawcy występku z art. 178a § 4 kk, który nawet wstępnie nie nadaje się do porównań z kontrolowanym przypadkiem, a dodatkowo konieczne jest przypomnienie o obowiązującej w polskim systemie prawa zasadzie indywidualizacji odpowiedzialności karnej (art. 21 § 1 kk) oraz samodzielności jurysdykcyjnej sądu (art. 8 kpk). Wszystko to prowadzi do wniosku, że oskarżony powinien otrzymać środek karny orzeczony za zasadach art. 42 § 3 kk czyli dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Należy jedynie zasygnalizować w tym miejscu, że pod warunkami określonymi w art. 84 § 2a kk oskarżony ma jeszcze szansę w przyszłości stać się uczestnikiem zmotoryzowanego ruchu drogowego. To jednak zależy będzie od tego jak będzie on przez kolejne lata postępował i czy będzie dawał gwarancje zachowania bezpieczeństwa na drodze.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie pkt V poprzez orzeczenie na podstawie art. 42 § 2 kk w miejsce dożywotniego zakazu

zasadny

częściowo zasadny

<p>prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem tych z kategorii T, środka karnego w postaci tego zakazu (tożsamy zakres przedmiotowy) – na okres 8 lat</p>	# niezasadny	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na bezzasadność podniesionego zarzutu</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy: w pkt I i II - uznanie sprawstwa i winy oskarżonego oraz wymiar kary za czyn z art. 178a § 1 kk i środka karnego w postaci 3 lat zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem pojazdów kategorii T, w pkt III – orzeczenie o obowiązkowym środku karnym za czyn z art. 178a § 1 kk w postaci świadczenia pieniężnego na określony ustawą cel społeczny, w pkt IX – zasądzenie od oskarżonego nawiazki na rzecz matki pokrzywdzonego, w pkt X – zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa procesowego, w pkt XI – zasądzenie od oskarżonego kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa, za wyjątkiem opłaty gdyż Sąd Okręgowy</p>	

wymierzył oskarżonemu jedną opłatę od podwyższonej kary za obie instancje.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powyższe punkty wyroku pozostały bez zmian i nie wymagały ingerencji ze strony Sądu odwoławczego. Na podkreślenie zasługuje brak zaskarżenia apelacjami wymiaru kary i środków karnych za występki z art. 178a § 1 kk, co też praktycznie wyłączało te orzeczenia spod kontroli odwoławczej (brak przesłanek do ingerencji z urzędu na podstawie art. 439 bądź 440 kpk).	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.O.11.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zmiana pkt IV poprzez podwyższenie kary pozbawienia wolności za przypisany oskarżonemu występki z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk do 5 lat</p> <p>Zmianie uległa wysokość kary zasadniczej za w/wym przestępstwo.</p> <p>Zmiana pkt V poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.</p> <p>Zmiana pkt VI poprzez orzeczenie oskarżonemu nowej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat w miejsce kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej przez Sąd Rejonowy.</p> <p>Zmiana pkt X polegała na zaliczeniu na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w pkt V (zmienionym) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okresu zatrzymania prawa jazdy do dnia 11.10.2018 r.</p>	
Zwiążle o powodach zmiany	
Pkt IV - Sąd Okręgowy dokonał zaostrzenia kary pozbawienia wolności mając na uwadze okoliczności opisane w pkt 3.1 niniejszego opracowania.	

<p>Pkt V – Sąd odwoławczy rozszerzył zakres orzeczonego w zaskarżonym wyroku zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na wszelkie pojazdy mechaniczne dożywotnio, co szczegółowo uzasadniono w pkt 3.1.</p> <p>Pkt VI – Sąd Okręgowy orzekł nową karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności, co było w dużej mierze konsekwencją podwyższenia kary za występki z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, przyjętej już przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym orzeczeniu.</p> <p>Pkt X – Sąd II instancji uznał za konieczne wskazanie zaliczenia oskarżonemu okresu zatrzymania dokumentu prawa jazdy na poczet środka karnego orzeczonego za występki z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, gdyż nie ostał się łączny środek karny z pkt VII zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>O.O.12.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Uchylenie pkt VII – tj. połączenia na podstawie art. 90 § 2 kk zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych za oba przestępstwa oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Usunięcie pkt VII było wynikiem zmiany pkt V, gdzie orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, tj. w innym zakresie niż obejmuje środek karny z pkt II (zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem pojazdów kategorii T). Skoro te dwa środki karne nie są tożsame, ich łączenie było niemożliwe. Stąd uchylenie pkt II było konieczne. W konsekwencji w obiegu prawnym pozostają oba środki karne zakazu prowadzenia pojazdów orzeczone wobec oskarżonego (z pkt II zaskarżonego wyroku oraz z pkt V w zmienionym zakresie). Przy czym dalej idący jest oczywiście zakaz dożywotniego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, który w praktyce pochłania środek karny z pkt 2.</p>	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3 i 4	<p>W pkt 3, na podstawie art. 627 kpk w zw. z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) Sąd Okręgowy, zgodnie z wnioskiem pełnomocnika – adw. M. D. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. W. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>W pkt 4, na podstawie art. 636 § 1 kpk kosztami postępowania odwoławczego obciążono oskarżonego ponieważ apelacja wniesiona przez jego obrońcę nie została uwzględniona, a ponadto jeszcze skuteczna była apelacja prokuratora na jego niekorzyść. Na koszty te składa się 20 złotych, jako zryczałtowana opłata za doręczenie wezwań i innych pism. Kwota ta wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Drugim składnikiem tych kosztów jest opłata. Została ustalona jedna opłata za obie instancje na podstawie art. 10 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) i wymierzona oskarżonemu w wysokości 400 złotych.</p>

7. PODPIS

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Piotr Gerke